

Chương 34

“Tôi đang dỗ em.”

Câu nói này lọt vào tai Giản Dao, khiến trái tim cô rung lên một nhịp.

Một niềm vui sướng và ngọt ngào chọt ủa vào lòng cô, nhưng dường như bị lý trí phủ định ngay lập tức, thay thế là cảm giác bất lực và chua chát.

Giản Dao ngoảnh đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. “Anh dỗ em là vì muốn em làm trợ lý của anh?”

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn gõ ngón tay xuống bàn, nhìn cô chăm chú.

Giản Dao cố gắng nở nụ cười, cô biết ngay mà.

“Cũng không hoàn toàn vì nguyên nhân này.” Bạc Cận Ngôn đột nhiên lên tiếng.

Giản Dao giật mình.

Anh nhìn cô, ánh mắt sắc bén. “Tôi cho rằng chúng ta nên làm lành.”

Giản Dao nhất thời không biết nói gì.

Phó Tử Ngộ ngồi đối diện đã sớm cúp điện thoại, hưng phấn quan sát hai người. Nghe đến đây, anh bất giác phì cười, nói xen ngang: “Bát thịt cá này không tồi.”

Giản Dao chọc chọc đôi đũa vào cái đĩa không, vẫn lặng thinh.

Phó Tử Ngộ liếc Bạc Cận Ngôn, cười nói vui vẻ: “Em cứ ăn đi, là cậu ấy cam tâm tình nguyện làm vậy, đâu phải có người ép buộc cậu ấy. Dù em chén hết cũng không có nghĩa em chấp nhận làm lành với cậu ấy, càng không có nghĩa bắt buộc làm trợ lý của cậu ấy. Tôi nói có đúng không?”

Giản Dao bị Phó Tử Ngộ chọc cười. “Vâng.”

Bạc Cận Ngôn làm lạnh mặt, nói với bạn: “Hình như cậu đã quên mất lập trường của mình.”

Phó Tử Ngộ lên tiếng: “Tôi đâu có quên! Tôi làm tất cả vì Giản Dao mà.”

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, Giản Dao gắp một miếng cá, bỏ vào miệng. Thịt cá rất mềm. Vừa rồi anh cầm cúi bận rộn một lúc lâu, đến mức ngón tay cứng đờ, hóa ra để gỡ thịt cá cho cô.

Người đàn ông này...

Ăn cơm xong, ba người đứng dưới bóng râm của bãi đỗ xe. Phó Tử Ngộ hỏi: “Tiếp theo em định làm gì?”

Giản Dao đáp: “Em định đi siêu thị mua ít đồ, em không đi cùng các anh nữa.”

Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh cô.

Phó Tử Ngộ mỉm cười. “Được, vậy chúng tôi cũng đi siêu thị. Chẳng phải chúng tôi nói sẽ đỡ dành em hay sao? Hôm nay em là nữ hoàng. Nữ hoàng đi đâu, chúng tôi đi đó, đúng không Cận Ngôn?”

Giản Dao bật cười. “Anh nói gì chứ?”

Kết quả Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cất giọng nhàn nhạt: “Ừ, chúng tôi đi cùng em.”

Giản Dao đi siêu thị mua chút đồ dùng hằng ngày. Nhưng cô chưa bao giờ trở thành tâm điểm chú ý như hôm nay. Cô đẩy chiếc xe chở đồ của siêu thị đi giữa. Hai người đàn ông, một trái một phải từ tốn đi cùng cô. Các cô nhân viên trong siêu thị không ngừng liếc nhìn hai anh chàng cao lớn điển trai.

Phó Tử Ngộ hôm nay có vẻ rất hưng phấn, anh nhiệt tình đóng vai “ky sĩ của nữ hoàng”, luôn miệng hỏi: “Nữ hoàng, chúng ta đi lối nào?”, “Nữ hoàng, có lấy túi muối này không? Em không cần thì tôi lại để vào chỗ cũ...”

Giản Dao cảm thấy không tự nhiên. Bị Phó Tử Ngộ “hành hạ”, cô không kìm được, lên tiếng: “Anh đừng gọi em như vậy nữa!”

Bạc Cận Ngôn im lặng đi bên cô. Giản Dao có thể cảm nhận được thỉnh thoảng ánh mắt sắc bén của anh dừng lại trên gương mặt cô. Điều này khiến cô càng không muốn nhìn anh. Hai người, chẳng ai nói với ai một lời.

Đến khu vực đồ ăn vặt, Giản Dao chọn mấy gói đồ. Một nhân viên tiếp thị trẻ tuổi đứng gần đó lập tức tiến lại gần chào mời sản phẩm bánh quy mới của công ty cô ta. Bạc Cận Ngôn đương nhiên không thèm để ý, Giản Dao mỉm cười nói không cần. Từ trước đến nay, Phó Tử Ngộ chưa bao giờ nhần tâm từ chối người đẹp, anh ném thử một miếng rồi trò chuyện với cô tiếp thị xinh đẹp dăm ba câu. Sau đó, anh đi theo người ta sang giá để hàng ở bên kia mua bánh. Lúc này chỉ còn lại Giản Dao và Bạc Cận Ngôn. Giản Dao giả bộ chăm chú chọn đồ ăn vặt, coi như anh không tồn tại.

Một lúc sau, cô đột nhiên phát hiện bên cạnh không có người. Cô quay đầu, chỉ thấy chiếc xe đẩy ở sau lưng, Bạc Cận Ngôn đã biến mất từ bao giờ. Cô vô thức ngó xung quanh tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh.

Giản Dao bỗng có cảm giác mất mát. Cô nhìn chằm chằm giá để hàng, đến mức thất thần.

Đột nhiên bên tai Giản Dao vang lên giọng nói trầm ấm quen thuộc, có ý trêu chọc: “Nữ hoàng, kẹo gum đây này.”

Giản Dao ngẩn người. Vừa ngoảnh đầu, cô liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ngay bên cạnh cô, tay cầm một hộp kẹo gum, nơi khóe mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Kẹo gum là một trong những thứ đồ nằm trong danh sách mua sắm của cô ngày hôm nay. Không ngờ Bạc Cận Ngôn chủ động giúp cô đi lấy.

Giản Dao cố cất giọng thoải mái và tự nhiên: “Sao anh cũng gọi linh tinh theo Phó Tử Ngộ vậy?”

Bạc Cận Ngôn ném hộp kẹo gum vào trong chiếc xe đẩy. “Không sao, là tôi cam tâm tình nguyện, không cần em báo đáp.”

Nghe câu nói của anh, Giản Dao tủm tỉm cười. Cô lắc đầu. “Em không lấy vị tào, em thích vị cam.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, giơ tay cầm hộp kẹo. “Tuân lệnh nữ hoàng!”

Giản Dao dõi theo Bạc Cận Ngôn, sải bước dài đi về một bên. Anh hơi cúi người, chăm chú tìm kiếm. Dưới ánh đèn sáng trưng, thân hình cao lớn của anh như bức tượng điêu khắc diện mạo thanh tú. Đây chính là người đàn ông cô thích.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng chọn xong, từ tốn quay về chỗ Giản Dao.

Giản Dao giơ tay ra nhận. “Cảm ơn anh.”

Bạc Cận Ngôn lập tức đưa cho cô. Giản Dao định cầm lấy cái hộp nhưng anh đột nhiên không buông tay. Cô bất giác nhướng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, còn anh bỗng tiến lên một bước, thu hẹp khoảng cách với cô. Ánh mắt anh ngời sáng bức người.

“Chúng ta làm lành rồi phải không?” Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm thấp, pha lẫn ý cười.

Giản Dao đỏ mặt, cúi đầu, không lên tiếng. Cô ra sức kéo hộp kẹo nhưng Bạc Cận Ngôn không chịu buông tay.

Hộp kẹo vốn rất nhỏ, đầu ngón tay anh chạm vào mu bàn tay cô, mang lại cảm giác mát lạnh nhồn nhột. Bạc Cận Ngôn vẫn thản nhiên nhìn Giản Dao, tay nắm chặt hộp kẹo.

Giản Dao thẫn thờ dài. Cô ngẩng đầu, mỉm cười. “Em sợ anh rồi. Làm lành thì làm lành, em không tránh mặt anh nữa. Sáng ngày mai anh muốn ăn gì?”

Cô vừa dứt lời, đôi mắt Bạc Cận Ngôn sáng rực, vẽ mặt của anh nhẹ nhõm trong giây lát. “Tôi nghe theo nữ hoàng.”

Giản Dao mỉm cười. “Đi thôi!”

“Ừm.”

Cô quay người đẩy xe đi trước, còn Bạc Cận Ngôn thong thả đi sau. Mới đi vài bước, Giản Dao bất chợt có cảm giác mềm mại nơi đỉnh đầu. Bạc Cận Ngôn đột nhiên giơ tay vuốt tóc cô.

Giản Dao thẫn thờ. Đúng vậy, tuy chúng ta đã làm lành nhưng nếu anh không thích em, em chẳng có cách nào tiếp tục ở bên cạnh anh, dù với tư cách một người bạn.

Về đến nhà, trời đã tối đen, vì hôm nay đã chấp nhận “làm lành” nên Giản Dao về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi cầm túi đồ ăn vặt và hoa quả xuống nhà dưới, tìm Bạc Cận Ngôn và Phó Tử Ngộ.

Bạc Cận Ngôn đang tắm trong phòng ngủ chính, còn Phó Tử Ngộ đang ngồi dưới mái hiên màu trắng bên ngoài phòng khách. Anh tươi cười vẫy tay. “Lại đây.”

Bầu trời trong vắt, ánh trăng bàng bạc. Hai người ngồi trên hai chiếc ghế nằm, ngắm cây cỏ, vừa thư thái vừa dễ chịu.

Phó Tử Ngộ tự rót cho mình một ly rượu vang rồi đưa một cái ly cho Giản Dao. “Em có uống một chút không?”

Giản Dao lắc đầu. Cô không có thói quen kiêu tiêu tư sản đó. Giản Dao đứng dậy, đi vào bếp, cầm một túi sữa ra ngoài. “Em uống cái này.”

Phó Tử Ngộ mỉm cười. “Ngoan quá!”

Hai người im lặng uống đồ một lúc, Phó Tử Ngộ đột nhiên lên tiếng: “Em thích Cận Ngôn phải không?”

Nghe câu hỏi của anh, Giản Dao bị sặc sữa. Mặt đỏ bừng, cô ho sặc sụa.

Phó Tử Ngộ không nhịn được cười. Anh vừa vỗ nhẹ vào lưng cô vừa lên tiếng: “Không việc gì phải vội, anh đứng về phía em. Anh thấy hai người khá quan đây.”

Giản Dao đã lấy lại vẻ mặt bình thường. “Anh nói gì thế?”

Phó Tử Ngộ nói: “Em đừng giả bộ nữa.”

Giản Dao không lên tiếng. Cô là người thẳng thắn, tuy chuyện thích Bạc Cận Ngôn khiến cô không khỏi ngượng ngùng nhưng một khi bị bạn anh nhận ra, cô cũng không phủ nhận.

Yên lặng một lúc, Giản Dao lên tiếng: “Anh đừng nói cho anh ấy biết.”

“Tất nhiên anh không nói.” Phó Tử Ngộ cười cười. “Những chuyện như thế này phải do đàn ông chủ động mới được.” Anh sờ cằm. “Nhưng muốn Cận Ngôn chủ động, quả thực hơi khó.”

“Không cần. Anh ấy không thích em.” Giản Dao nói nhỏ.

Phó Tử Ngộ nhướn mày. “Làm gì có chuyện đó!”

Giản Dao do dự vài giây rồi kể lại vụ Bạc Cận Ngôn bảo cô “sau này nếu có bạn trai” cho Phó Tử Ngộ nghe. Chuyện này khiến trái tim cô bị tổn thương mấy ngày hôm nay. Bây giờ có người để trút bầu tâm sự, cô cảm thấy khá hơn nhiều.

Ai ngờ Phó Tử Ngộ không hề tỏ ra bất ngờ hoặc đồng tình, mà vẻ mặt như muốn nói “biết ngay là như vậy”. Anh cười, nói: “Chỉ vì lý do đó mà em khẳng định trong lòng cậu ấy không có em?”

Giản Dao trầm tư trong giây lát, cô không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nếu anh thích một người con gái, liệu anh có bảo cô ấy đi tìm bạn trai không?”

“Anh đương nhiên không làm vậy, nhưng Giản Dao à, quan trọng ở chỗ cậu ấy là Bạc Cận Ngôn.” Ánh mắt của Phó Tử Ngộ như thể chỉ hận “sắt không thể rèn thành thép”: “Tuy cậu ấy có IQ rất cao nhưng EQ chỉ bằng 0. Cậu ấy hầu như không tiếp xúc với con gái nhưng lại tự đề cao bản thân một cách cực đoan.”

Giản Dao mỉm cười. “Em tán thành!”

Phó Tử Ngộ cũng cười. “Vì vậy, cậu ấy nói “sau này nếu em có bạn trai” thì vẫn chưa là gì cả. Dù bây giờ em thông báo với cậu ấy, ngày mai em lấy chồng, cậu ấy cũng sẽ nói câu chúc mừng một cách cao ngạo, thậm chí thoải mái rút tờ chi phiếu làm tiền mừng cho em. Một ngày nào đó, em khoác tay người đàn ông khác xuất hiện trước mặt cậu ấy, có lẽ lúc bấy giờ cậu ấy mới nhận ra, ừm, không đúng, tại sao Giản Dao không phải là người phụ nữ của mình?”

Giản Dao rất muốn cười nhưng trong lòng trào dâng nỗi chua xót, cô ngập ngừng, do dự. Có đúng như vậy không? Anh có thể ngốc nghếch trong vấn đề tình cảm đến mức này?

Hình như là... có thể.

- Về mặt và giọng điệu của Phó Tử Ngộ trở nên ôn hòa và chắc chắn: “Giản Dao, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy quan tâm đến một người phụ nữ nào như quan tâm đến em.”

Giản Dao không lên tiếng.

“Con người cậu ấy là vậy. Cậu ấy rất xuất sắc, luôn thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng cậu ấy cũng rất chậm hiểu, tự cho mình là nhất. Đúng rồi, cậu ấy còn lập dị, không hòa đồng. Vì vậy, bất kể em là bạn hay là người yêu của cậu ấy, đều có số trở thành một “bà mẹ”. Phó Tử Ngộ ngẩng đầu nhìn trời, khoe miệng nhếch lên. “Giản Dao, Cận Ngôn không hiểu gì về chuyện tình cảm, chúng ta phải tiến nhiều hơn một bước. Ban đầu, anh cũng bước rất nhiều bước thì mới có thể trở thành người bạn duy nhất của cậu ấy. Bây giờ, với tư cách người bạn thân, anh hy vọng em cho cậu ấy thêm một chút cơ hội và thời gian. Anh không muốn cậu ấy đánh mất em.”

Bầu trời đêm đẹp đẽ, cơn gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi qua như vờ về nỗi bứt rứt và mất mát trong lòng con người. Giản Dao ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Phó Tử Ngộ. Cô vừa định lên tiếng, chợt nhìn thấy Bạc Cận Ngôn từ trong phòng ngủ đi ra. Giản Dao lập tức ngậm miệng. Phó Tử Ngộ quay đầu, nơi khoe miệng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt. Anh nâng ly rượu vang, chạm vào cốc sữa trong tay cô. “Liên minh thành lập.”

Bạc Cận Ngôn đi đến sau lưng bọn họ. “Liên minh gì cơ?”

Anh vừa tắm xong, chỉ mặc bộ đồ ngủ, quần short và áo phông cotton màu trắng càng tôn lên nước da trắng của anh. Ánh mắt anh dừng lại trên mặt Giản Dao. “Sao em đỏ mặt?”

Phó Tử Ngô chỉ cười cười, không lên tiếng.

Giản Dao đứng dậy. “Không còn sớm nữa, em về đây, chào hai anh!”

Sáng sớm hôm sau.

Lúc tỉnh dậy, Bạc Cận Ngôn thấy hơi buồn bực bởi tối qua tuy Giản Dao đồng ý làm lành với anh nhưng cô bỏ về mà chẳng nói câu nào. Đây là lần đầu tiên trong đời anh rơi vào tình cảnh bị người khác lựa chọn. Từ trước đến nay đều là anh tùy ý chọn, từ nơi công tác, chức vụ, trợ lý... Có lẽ hôm nay anh nên tiếp tục dỗ dành cô, để xem hiệu quả thế nào?

Đang ở trong nhà vệ sinh đánh răng, Bạc Cận Ngôn chợt nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Anh chau mày, bỏ bàn chải xuống. Ừm... đã đến giờ ăn sáng.

Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài phòng khách, quả nhiên thấy Giản Dao ngồi ở sofa. Trên bàn đặt hộp sủi cảo nhân tôm, da cá thơm phức.

Hôm nay, Giản Dao mặc bộ váy màu ngó sen, trông rất mát mẻ. Cô ngẩng đầu, mỉm cười với anh. Ừm, cô gái nhỏ nhìn rất vừa mắt. Nếu sáng nào cũng như hôm nay, chắc chắn cả ngày sẽ thư thái, dễ chịu.

Đúng lúc này, Giản Dao lên tiếng hỏi: “Công việc của chúng ta ngày hôm nay là gì?”

Nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười. “Tạm thời chưa có việc gì.” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Vây... tôi đi thay quần áo, sau đó chúng ta ăn sáng.” Có lẽ do tâm trạng vui vẻ, giọng nói của anh đặc biệt ôn hòa.

“Được.” Giản Dao bình thản cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh. Tuy nhiên, khóe miệng cô cong lên, hai má nóng ran.

Cận Ngôn à, em đã tiến thêm một bước. Nếu anh muốn đi về phía em, em sẽ đứng ở nơi này đợi anh. Nếu anh vẫn không chịu cất bước, lần sau, em sẽ không quay đầu.

Bạc Cận Ngôn huýt sáo, đứng trước gương, thay áo sơ mi và quần âu sau đó gọi điện cho Phó Tử Ngô.

Phó Tử Ngô tươi cười chúc mừng bạn: “Tôi sẽ bảo người chuẩn bị họp đồng. Cậu vẫn ký ba năm như thường lệ?”

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây, cất giọng nhàn nhạt: “Sửa thành mười năm.”

Phó Tử Ngô ngây người vài giây, lắc đầu, phì cười. Cuối cùng anh nói một câu: “Chỉ gái cậu chắc buồn lắm, vụ đoạt người không thể vượt mặt cậu.”

Câu nói của Phó Tử Ngộ nhắc nhở Bạc Cận Ngôn, anh lập tức nhấn tin cho Doãn Tư Kỳ: “Rất đáng tiếc, Giản Dao là của tôi rồi.” Ký tên: “Bạc Cận Ngôn thật.”

Doãn Tư Kỳ không trả lời.

Khi mở cửa phòng ngủ, Bạc Cận Ngôn nhìn thấy Giản Dao đang cầm một cuốn sách, ngồi ở sofa. Tên cuốn sách là Đại cương phân tích chứng cứ hành vi.

Anh mỉm cười, vừa định đi ra ngoài thì di động đổ chuông.

Bạc Cận Ngôn vẫn nhìn Giản Dao chăm chú, đồng thời bắt máy: “Xin chào!”

“Phó giáo Sư Bạc, tôi là Hoàng Hy.” Người cảnh sát phụ trách vụ án Vương Uyển Vi ở khu nghỉ mát và vụ bắt “hắn” cất giọng nghiêm túc.

“Anh nói đi.” Giọng của Bạc Cận Ngôn lạnh hẳn.

“Chúng tôi đã tìm thấy hắn.” Giọng nói của Hoàng Hy có phần nặng nề. “Thi thể của hắn.”